

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Tomáše Kocourka v právní věci žalobce: **B. V.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2026, č. j. 010095/2026/KUSK, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 25. 2. 2026, č. j. 37 A 4/2026-12,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím částečně potvrdil a částečně zrušil a vrátil k novému projednání rozhodnutí Městského úřadu Čáslav, kterým bylo rozhodnuto o žádosti žalobce o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Praze. Krajský soud nadepsaným usnesením žalobu odmítl, neboť návrh sleduje zjevné zneužití práva.

[3] Proti usnesení krajského soudu brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností. Namítl, že krajský soud stěžovatele poškodil a upřel mu jeho práva. Současně požádal o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

[4] Nejvyššímu správnímu soudu je z jeho úřední databáze známo, že stěžovatel vedl či vede velké množství sporů (více jak 100), z nichž se významná část týká jím podaných žádostí o informace u různých orgánů veřejné správy. Stěžovatel v nich dokola opakuje stejná tvrzení. Na výsledky již proběhlých soudních řízení nereaguje a opakuje tatáž sdělení o křivdách a podvodech, které na něm byly údajně spáchány. Typickým motivem stěžovatelových podání jsou odkazy na zločinné praktiky a represe a stále se vrací k metodice Státní bezpečnosti z roku 1982 a podpisu Charty 77, nebo obecně k maskování údajných komunistických zločinů a dává České republice za vinu svou nemajetnost a upírání základních práv. Běžně namítá podjatost celého rozhodujícího soudu a jeho podání zpravidla

neobsahují žádné věcné námitky. Nejvyšší správní soud na základě vlastní činnosti potvrzuje, že stěžovatel tyto argumenty (a jim podobné, kterými do věci zahrnuje též soudy, policii a další orgány veřejné moci) opakuje i v kasačních stížnostech (viz například usnesení NSS ze dne 6. 2. 2025, č. j. 2 As 6/2025-16, ze dne 15. 10. 2025, č. j. 3 As 114/2025-22, ze dne 21. 11. 2025, č. j. 4 As 205/2025-16, ze dne 22. 12. 2025, č. j. 4 As 238/2025-14).

[5] Je tomu tak i v tomto případě, kdy stěžovatel v kasační stížnosti brojí proti údajnému nezákonnému postupu krajského soudu, který dle stěžovatele jedná stejně jako totalitní Rusko v 30. letech dvacátého století. Kasační stížnost ve skutečnosti nemíří proti důvodům, na nichž je konkrétně založeno nyní napadené usnesení krajského soudu. Krajský soud vedla k odmítnutí žaloby skutečnost, že stěžovatel žalobou nesleduje ochranu svých veřejných subjektivních práv, ale vedení sporu jako takového. Krajský soud posoudil žalobu a nenalezl v ní srozumitelnou argumentaci, ze které by bylo možné dovodit, že se stěžovatel hodlá skutečně domáhat ochrany svých veřejných subjektivních práv. Námitky uvedené v žalobě obsahovaly nepodložená obecná tvrzení o protiprávních postupech městského úřadu a čáslavské komunální politické scény. Stěžovatel opakovaně podává vadné žaloby vykazující znaky zjevného zneužívání práva, ve kterých zpochybňuje různé procesní aspekty jednotlivých předešlých řízení, a vytváří tak řízení další. Znaky takového podání má i kasační stížnost stěžovatele, která obsahuje nepodložené spekulace o chování krajského soudu a o podjatosti tohoto soudu, nikoliv do odůvodnění napadeného usnesení. Kasační stížnost stěžovatele tak vykazuje znaky obstrukčního jednání.

[6] Pouhá skutečnost, že stěžovatel vede velké množství sporů, sama o sobě neznamena, že by se jeho návrhy neměl Nejvyšší správní soud zabývat věcně. Rozhodující pro kvalifikaci podání jako zjevně obstrukčního, a tedy zneužívajícího právo podat kasační stížnost, je početnost, sériovost a stereotypnost vedených sporů, a opakování obdobných či zcela identických argumentů. Ostatně sériovost a stereotypnost podání zakládá zneužití práva podat návrh soudu též dle judikatury Evropského soudu pro lidská práva (viz rozhodnutí ze dne 13. listopadu 2012 ve věci *Anibal Vieira & Filhos LDA a Maria Rosa Ferreira da Costa LDA proti Portugalsku*, stížnost č. 980/12 a 28385/12, body 14 až 17, shodně již rozhodnutí Evropské komise pro lidská práva ze dne 15. října 1987 ve věci *M. proti Spojenému království*, stížnost č. 13284/87).

[7] Ustanovení čl. 36 Listiny základních práv a svobod zaručuje právo na soudní ochranu. Stěžovatelovo jednání však již nelze považovat za výkon tohoto práva. Jednání stěžovatele naopak naplňuje znaky zneužití práva, které zdejší soud vymezil např. již v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, čj. 1 Afs 107/2004-48, č. 869/2006 Sb. NSS. Zneužitím práva se rozumí „*situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené*“. Dále lze odkázat na vymezení konceptu zneužití práva obsažené v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 27. 5. 2010, č. j. 1 As 70/2008-74, č. 2099/2010 Sb. NSS. Stěžovatel je veden snahou vést „spor pro spor“, nikoli snahou o ochranu svých práv. Takové jednání je nepřípustné a nepožívá právní ochrany (viz rozsudek NSS ze dne 26. dubna 2022, č. j. 10 Afs 289/2021-42, č. 4358/2022 Sb. NSS, body 14 a 15, s citací starší judikatury).

pokračování

[8] V souladu se zásadou hospodárnosti Nejvyšší správní soud nerozhodoval o žádosti stěžovatele o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti ani stěžovatele nevyzýval k zaplacení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti a k předložení plné moci udělené jím advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Zdejšímu soudu je totiž z úřední činnosti známo, že kasační stížnosti podávané stěžovatelem končí zpravidla zastavením řízení pro nezaplacení soudních poplatků či odmítnutím pro nesplnění podmínky povinného zastoupení, neboť návrhy stěžovatele na osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce bývají zamítány (srov. např. usnesení NSS ze dne 12. 9. 2023, č. j. 5 As 171/2023-14, ze dne 12. 7. 2024, č. j. 5 As 194/2024-5, ze dne 7. 5. 2024, č. j. 3 As 94/2024-5, ze dne 23. 5. 2024, č. j. 2 As 110/2024-6, ze dne 23. 1. 2025, č. j. 7 As 322/2024-10, ze dne 4. 4. 2025, č. j. 3 As 36/2025-11, ze dne 3. 9. 2025, č. j. 3 As 113/2025-9, či ze dne 2. 10. 2025, č. j. 1 As 169/2025-11). Nejvyšší správní soud nepochyboval, že tento bezúčelný a zcela neefektivní postup by se opakoval i v posuzované věci. Rozhodování o žádostech stěžovatele a následné vydávání výzev k zaplacení soudního poplatku a doložení povinného zastoupení apod. by představovalo nadbytečné prodlužování procesu bez jakéhokoli smyslu. Zatěžovat řízení dalšími usneseními o nepřiznání osvobození od soudních poplatků, o neustanovení zástupce, k zaplacení soudního poplatku by představovalo jen rozmnožování zbytečných procedur, bez možnosti dospět k jinému závěru, než že kasační stížnost sleduje zjevné zneužití práva.

[9] Shora předestřený postup představuje pouze materiální korektiv formálního pojmání práva na soudní ochranu v souladu s principem ekvity (spravedlnosti) a bude vyhrazen zcela výjimečným případům, u nichž se běžný procesní postup bude jevit jako naprosto neefektivní, a současně bude zcela zjevné, že kasační stížnost nemůže být úspěšná. V tomto ohledu tedy bude třeba dbát zvýšené opatrnosti a pečlivě se seznámit se skutkovými i právními okolnostmi případu stejně jako v ostatních věcech. Popsané zneužití lze dovodit i v nyní posuzované věci – nynější rozhodnutí tedy nevede k budoucímu paušálnímu odmítnutí jakéhokoliv podání, jímž by se stěžovatel obracel na soud (srov. např. usnesení NSS ze dne 30. 9. 2015, č. j. 1 As 141/2015-11, ze dne 24. 2. 2015, č. j. 8 As 1/2015-13).

[10] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl, neboť kasační stížnost sleduje zjevné zneužití práva (§ 46 odst. 1 písm. e) a § 120 s. ř. s., ve znění účinném od 1. 1. 2026].

[11] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 3 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. dubna 2026

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu